

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἡ «Δημοκρατία» ἐκδίδει σήμερον, τὸ τελευταῖόν της φύλλον, πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῆς Κυριακῆς. Θὰ ἐκδοθῆ πάλιν—ἐὰν ὁ Θεὸς θελήσῃ—τὴν ἐπαύριον τῆς ἐκλογῆς, συνεχίζουσα τὴν σταθεράν, εὐτολμον καὶ ἔντιμον πορείαν ποῦ ἐχάραξεν, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, οὐδενὶ ὑποταχθεῖσα, τοὺς πάντας ἐλέγχουσα ἀλλὰ καὶ ἐπαινώσα, ὁσάκις, παρουσιάζετο—καὶ παρουσιάζεται τόσον σπανίως ἀτυχῶς—περίπτωσις. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ἤγγικεν ὁ χρόνος τῆς ἐκλογῆς καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν τοῦ λοιποῦ μέχρι αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, νομίζομεν ὅτι μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ταύτην τὴν φορὰν, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, χωρὶς φόβον, ἀλλὰ μετὰ τὴν παρησίαν ποῦ ἐμπνέει πάντοτε τὸ ἐκ τῆς ἀληθείας θάρρος.

Ἀπὸ τοῦ 1914, οἱ Ἕλληνες, τέκνα μιᾶς Πατρίδος, ἐχωρίσθησαν εἰς δύο κόμματα, τὸ Βασιλικὸν καὶ τὸ Βενιζελικόν. Ὁ χωρισμὸς αὐτός, ὅστις ἐσκληρύνθη μετὰ τὸν χρόνον, ἐν τοῖς τελευταῖοις καὶ ἰδίᾳ διαρκούσης τῆς εἰς Μικρασίαν ἐκστρατείας, κατήντησεν δυσγεφύρωτος. Ἐν ᾧ διήρουν ἀκόμη αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ Κράτους, εἰς τὸ Ἐσωτερικόν, οἱ ἀπὸλεμοὶ ἀλληλοφαγώνοντο, τὸ δὲ ἀξιοθρήνητον αὐτὸ κατάντημα ἐφθασε μέχρι τοῦ Μετώπου, τὸ διέφθειρε, τὸ ἐξησθένισε καὶ τὸ ἀνεποδογύρισε καθὼς καρυδόφλουδαν ὁ ἀγριεμένος ὠκεανός. Μετὰ τὴν συμφορὰν τῆς Μικρᾶς, Ἄσιας ἐγένετο μία Ἐπανάστασις. Μετ' αὐτὴν Ἐκλογαί. Μετ' αὐτὰς πάλιν Ἐπανάστασις καὶ τελευταίως ἐφυτεύθη εἰς τὸν κορῶνα τῆς Ἐθνικῆς μας κακομοιρίας νέον, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, λαχανικὸν ἢ Δικτατορία. Ἐν ᾧ ἐφερόμεθα εἰς ἐκλογὰς Γερουσίας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ περιμένη κανεὶς μίαν ἐξομάλυνσιν τῆς σημερινῆς ἐσωτερικῆς ἀκαταστασίας, ποῦ, χρόνια τώρα, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1914 μαστίζει τὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Πάγκαλος προκαλεῖ ἕνα στρατιωτικὸν γεῦμα καθ' ὃ, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, χρεῖε εαυτὸν δικτάτορα. Ἡ γενναία αὐτὴ χειρονομία ἐγένετο—ὡς τοῦλάχιστον διεκήρυξεν ὁ χειρονομήσας—πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνεύουσας Πατρίδος. Τὴν ἐπαύριον τῆς Δικτατορίας ἐξηγγέλησαν αἱματηραὶ οικονομίαι,

δι' ἐκκαθαρίσεως εἴκοσι πέντε χιλιάδων ὑπαλλήλων, διελαλήθη δέ, ὡς ἄρθρον πίστεως ἢ συμφιλίωσης. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἀνέμενε νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενα ὁ Λαὸς, ἀντιθέτως, μίαν θλιβεράν Κυριακάτικην πρωΐαν τοῦ π. Ἰανουαρίου εὐρέθη ἀκούσιος δανειστής τοῦ Κράτους τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς κινήτης του περιουσίας. Τὸ ἐκατοστάρικο, μὲ μίαν μονοφαιλιδιάν, ἔχασε 25 δραχμῆς, τὸ χιλιάριο διακοσίας πενήκοντα καὶ τὸ κομπόδεμα τῆς χήρας, τοῦ ἀναπήρου, τῆς φτωχολογίας, ποῦ ἐνομιζέτο στεροδεδεμένον, εὐρέθη αἰφνης ἠλαττωμένον κατὰ 25[00. Ταυτοχρόνως, ἀπέλυε τῶν Φυλακῶν πλείστους καταδίκους, τὰς δὲ ποινὰς ἐξηντέλεισε διὰ τῆς ἀναστολῆς τῶν 2[3 αὐτῶν. Οἱ φόροι ἐνετάθησαν, τὸ χαρτόσημον, ποῦ κινδυνεύει νὰ ἐπικολῶται διὰ τὴν καὶ ἐλαχιστοτέραν Πραξίν, ἐπολλαπλασιάσθη, ὁ καπνός—χύμα κατηργήθη, τὰ τσιγάρα κατήντησαν αἰδοῦς πολυτελείας. Ἡδῆθη ἀκόμη καὶ ἡ τιμὴ τῶν σπύριτων. Ἡ ζωὴ κατήντησε δυσβάστακτος. Ὁ τιμάρημός της ἀνῆλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη. Ἡ ἀγορὰ ἐνεκρόθη σχεδόν. Ἡρῆθη τὸ ἐνοικιστάσιον.

Χωρῶν δὲ ὁ κ. Πάγκαλος εἰς τὸ συμφιλωτικὸν του πρόγραμμα, κατεδίωξεν ἀμειλίχως πάντα Βενιζελικόν. Ἀπήλασε τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Βενιζελικῶν κομμάτων, τοὺς ὁποίους, ἐν παραμοναῖς ἀκόμη ἐκλογῶν, κρατεῖ φυλακισμένους εἰς τὴν Σαντορίνην. Ὑπόσχεται εἰς τοὺς ἀντιβενιζελικούς νὰ τοὺς μετακομίσῃ τὰ ὁστὰ τοῦ Κωνσταντίνου. Ὁμιλῶν δὲ περὶ πολιτεύματος εἰς τινα ἐν τῇ Ἐπιτανήσῳ περιόδειαν του, δὲν ἀπέκλεισε τὸ ἐνδεχόμενον καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς Βασιλείας. Προκηρυσσομένων δὲ τῶν ἐκλογῶν, ἀπαγορεύει εἰς τὸν κ. Βενιζέλον νὰ ἐκδέσῃ ὑποψηφιότητα. Ἀπολύει τῶν δημοκρατικῶν ταγμάτων τοὺς Κρητας, τοὺς ὁποίους μεταφέρει εἰς τὸ Πεζικόν. Ἐπαναφέρει τοὺς ἀποτάκτους καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἐξορίζει εἰς Φολέγγανδρον τὸν Λαμπράκη—διευθυντὴν τοῦ μεγαλυτέρου δημοσιογραφικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Βενιζελικοῦ κόμματος—ἐν ᾧ ὀμιλεῖ, ἀνευθρόιαστος περὶ ἐλευθέρων ἐκλογῶν.

Ἀκολουθῶν δὲ λίαν ὑποπτον

μέθοδον διενεργεῖ τμηματικὰς ἐκλογὰς, ἵνα τὸ μὲν, εὐχερέστερον τὰς νοθεύσῃ, τὸ δέ, ἐν ἀποτυχίᾳ, διακόψῃ τὴν ἐξακολουθήσασιν αὐτῶν. Ἐν ᾧ δὲ, τόσῳ ὀξείαν ἠκολούθησεν ἀντιρητικὴν τακτικὴν, ὁ Δικτάτωρ τολμᾷ ἤδη ν' ἀπευθύνεται πρὸς τὸν «ἀγαπητὸν Κρητικὸν Λαόν» ἐκζητῶν τὰς ψήφους του. Ὁ Κρητικὸς Λαὸς θὰ πράξῃ τὸ καθήκον του, τὴν προσεχῆ Κυριακὴν. Καὶ πρὸς τὴν Πατρίδα ἦτις, μέγιστον ἔχει συμφέρον ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ σημερινοῦ κατακτητοῦ, καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ κόμματα τὰ ὀποῖα, ἠνωμένα, ἕνα ἐξέθεσαν κοινὸν ὑποψήφιον! Τὸν κ. Δεμερτζήν.

Ἡ συμφιλίωσις ἐπῆλθε καὶ μόνος ὁ κ. Πάγκαλος ἀντίσταται κατὰ τῆς συμφιλίωσης. Μέχρις ἀκομῆς τῆς χθδῆς, διότι, ἐνόμιζεν ἀδύνατον τὴν συμφιλίωσιν τῶν κομμάτων, ὀμίλει περὶ αὐτῆς καὶ ἠγωνίζετο ὑπὲρ αὐτῆς. Ὅταν δὲ τὰ πολιτικὰ κόμματα τῆς Χώρας, ἔδωσαν φιλίαν χεῖρα, συνελθόντα ἐπὶ τέλους, καὶ καταγνώσαντα τὰς

ἐκ τοῦ θλιβεροῦ παρελθόντος δοκιμασίας, ὁ κ. Πάγκαλος ὀρθοῦται μεταξὺ τῶν συμφιλωτῶν καὶ ἀνοίγει νέον μέτωπον. Ἡ ἱστορία ποῦ αὐριὸν θὰ ὀμιλήσῃ διὰ τε τὰς Πράξεις καὶ τὰ Πρόσωπα, θὰ καταλογίσῃ ἐκάστω τὰς ἰδίας εὐθύνας. Δὲν εἶναι δὲ μικρὰ ἡ εὐθύνη, ποῦ, σήμερον χάριν ἀρχολιπάρων διαθέσεων ἀναλαμβάνει ὁ κ. Θεόδωρος Πάγκαλος ἀπέναντι τοῦ Ἐθνους, θέτων ἀντιμέτωπον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὸν Ἐθνικὸν στρατόν, ἀντὶ, ὡς ὄφειλε, ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφιλίωσιν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν Χώραν εἰς τοὺς φρικτοὺς αὐτῆς διαχειριστάς, ἀναφωνῶν, ὡς ἄλλως τε εἶχε βεβαιώσει ὅτι θὰ ἐπραττε, τὸ Εὐαγγελικόν.

—Νῦν, ἀπολύεις τὸν δούλον Σου Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ μου τὴν συμφιλίωσιν παντοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τὴν ἀδελφωσιν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς δυσκοίρου Πατρίδος.

Ν. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΙΣ

ΗΛΛΗΘΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Τὴν 4 Ἀπριλίου προσεχῆ Ἐκρητικὴν ἐνεργεῖται ἡ ἐκλογὴ τοῦ Α'. Αἵρετοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας οὐχὶ δι' ἐρμέσου ψηφοφορίας ὡστὸ Σύνταγμα ὀρίζει ἀλλὰ δι' ἀμέσου ἐκλογῆς ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. Ἐἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν προδίδει ἡ Κυβέρνησις ἵνα ὁ τετραμῆμος Νεὺρχος, Κουντουριώτης διαφωνήσας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν παρητήθῃ. Ἐποψηφίους θὰ ἔχη ὁ Λαὸς δύο διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸν κ. κ. Δεμερτζήν καὶ τὸν κ. κ. Πάγκαλον. Τὸν πρῶτον ὑποστηρίζει ὀλοκλήρως ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ Βενιζελικὸς καὶ ἀντιβενιζελικὸς τὸν ὑποστηρίζουν ὅλοι οἱ Βενιζελικοὶ ἀρχηγοὶ κ. κ. Πανακασταίου, Καφαντάρης, Κουνδύλης, Μιχαλκόπουλος, Σφοδρῆς καὶ λοιποὶ ὡς καὶ οἱ ἀντιβενιζελικοὶ τοσαῦτοι. Ἡ συμφωνία αὐτῆ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου εἶναι τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου τῆς Ἑλλάδος. Πρῶτην φορὰν ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος συνέρχεται καὶ ὑποδεικνύει εἰς τὸν Λαόν ὡς σύμβολον ὀμονοίας καὶ ἐνότητος τὸν Α'. Αἵρετὸν Προέδρον τῆς νεαρᾶς μας Δημοκρατίας. Ἐὰν εἶνε τοῦτο ἡ πραγματικὴ ἐνδειξις τῆς ὀ-

ριστικῆς παρῴσεως τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἐφ' ὅσον οἱ ἀντιβενιζελικοὶ διὰ τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ κ. Δεμερτζῆ ἀναγνωρίζουν ἐμπρὶ πάντων καὶ ὀριστικῶς τὸ πολίτευμα θεχόμενος νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ ψηφίσωσι πολιτεύμενον ὡς τὸν κ. Δεμερτζήν. Ἐὰν θὰ συμβῇ καὶ παρ' ἡμῶν ὡς συνέβη καὶ ἐν Γερμανίᾳ ὅπου ἔληξεν οἱ καθεστωτικοὶ ἀγῶνες καὶ ἐστερεώθη ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ Γερμανικοῦ Λαοῦ ἡ Δημοκρατία ἀφ' ἧς ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὁ Κινδερπούργ ἐνθα ἔπαυσαν οἱ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες καὶ ἤρχισεν νὰ ἀναπλάσσεται ἐσωτερικῶς καὶ νὰ ἀποκτᾷ ἐξωτερικῶς τὴν θέσιν τῆς αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ. Ἐν τῷ αὐτῷ ὅρῳ ὡς ἐπέθετο ὁ κ. Βενιζέλος καὶ συνεχάρη καὶ δι' αὐτὴν τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, οὕτω δὲ καὶ θὰ δυναθῇ νὰ ἐπανεέλθῃ ὅπως προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας τοῦ εἰς τὴν Πατρίδα ὡς ἄλλως τε ἐτηλεγράφησε εἰς τὸ «Ἑλ. Βῆμα» τῆς 22 τοῦ μηνὸς ὅτι θὰ δύναται νὰ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Χώραν ὅταν αὐτὴ γενόμενὴ πάλιν κυρία τῶν τοχῶν τῆς κατορθώσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν κανονικὸν πολιτικὸν βίον» καὶ γίνῃ οὕτω δυνατὴ ἡ παλινο-